

[Inge Krogh]

Hvilke unge er det, der bliver narkomaner? Man har indtryk af, at det i begyndelsen var unge fra gymnasier og universiteter, men at de nu i højere grad kommer fra de såkaldte truede miljøer, samfundets tabere. Det må være meget vigtigt at få belyst, hvem det er. Er det unge fra opløste hjem? Er det unge, der har fået skolegang? Er det unge, der har skullet fra skolen? Er det unge, der ikke kan tilpasse sig? Hvorfor har de ikke tilpasset sig? Er det unge, der er begyndt med at ryge hash? Det er vel nok almindeligt anerkendt, men vi har vel egentlig ikke nogen særlige beviser for det.

Kokain er nu ved at trænge ind på markedet. Det kommer i øjeblikket mest pr. brev til særlig velhavende aftagere. Kokains indgang på det danske marked følger altså de andre narkotikas vej, men kokain er vel nok endnu vanskeligere at afvænne fra end nogen af de andre stoffer, vi kender, selv heroin.

At dømme efter kontaktudvalgets beretninger har man indtryk af, at behandlingen foregår meget tilfældigt. Narkomanerne begynder en behandling og holder op, når abstinenssymptomerne bliver uudholdelige, så kommer de igen til behandling, måske fordi priserne på grund af mindre tilførsel er steget; de kan så ikke skaffe sig de sædvanlige doser og søger derfor til behandling. Aftrapningen og helbredelsen er meget vanskelig. Jeg tror, det er ganske umuligt at foretage en behandling ambulantly: den unge forbliver i sit miljø, hvor fristelserne fortsat vil være, og hvor det er muligt at få stoffer; der vil være mange ting, der frister den unge til at falde tilbage i misbruget.

Jeg mener, en behandling bør vare i 2 eller 3 år, og den unge må hele tiden være i kontakt med mennesker; der må døgnet rundt være nogle, der kan støtte disse mennesker, tale med dem og hjælpe dem. Det er nødvendigt, at de til stadighed er optaget af et eller andet, og det ideelle er formentlig mindre institutioner og kollektiver, hvor livet er så nær det sædvanlige som muligt, og hvor arbejdet ledes af mennesker, der kan give narkomanen et livssyn, som kan bære igennem vanskelighederne; det er meget vigtigt.

Christiania har flere gange været inde i debatten. Jeg mener, det er umuligt at foretage en aftrapning og en helbredelse i Christiania, hvor der er store mængder stof, i hvert fald hash. Der har derfra været foretaget rej-

ser til Ægypten, hvor hashen gror flittigt, og nu taler man om Grønland, hvor der i hvert fald ikke gror hash. Men fra Ægypten kom de i hvert fald tilbage til miljøet igen. Hvordan er det gået dem, der kom tilbage? Har man oplysninger om det? Der blev dog ofret en del penge på det, måske ganske vist mest fra private folk.

Der er fra Christiania rettet meget store bebrejdelser mod politiet; man mener ikke, at politiet har hjulpet Christiania imod de professionelle forhandlere, der er kommet derud. Men politiet har vel været udsat for en meget vanskelig opgave, når de skulle færdes i Christiania, og jeg har ikke indtryk af, at det er blevet bedre. Jeg var ikke med til den høring, som har været omtalt flere gange, men jeg var derude kort tid efter, og da havde jeg i hvert fald indtryk af, at de enkelte beboere på Christiania ikke absolut var samarbejdsvillige over for politiet; de fortalte ligefrem om, hvordan de forsøgte at hjælpe narkohandlerne imod politiet.

I øvrigt behøver jeg vel næppe at sige, at jeg og mit parti fortsat mener, at Christiania bør nedlægges og burde have været nedlagt for længst. Det er klart, at de enkelte skal hjælpes – de, der ønsker og trænger til hjælp – men det må foregå andre steder end i Christiania.

Hvis vi skal kunne gennemføre en behandling af vore narkomaner, tror jeg næppe, man undgår en registrering af dem, men det skal selvfølgelig ske af hensyn til de unge selv. Kristeligt folkeparti har tidligere gjort sig til talsmand for at gennemføre denne registrering, og det vil vi fortsat gøre. Jeg kan se af det, vi har fået fra overlæge Freitag i dag, at han går ind for noget lignende.

Det er flere gange omtalt, at det er dyrt at være narkoman; det koster mellem 1.000 og 2.000 kr. om dagen, og en del af pengene må så fås ved berigelsesforbrydelser eller prostitution. Hvor mange der er på hårde stoffer her i landet, ved man ikke, men nogle tal siger op mod 10.000, så det er meget store summer, det drejer sig om. Der kommer også udgifter til politi og behandling samt sociale udgifter, og så værst af alt: alle de ting, der ikke kan måles i penge.

Den store tragedie er, at unge mennesker går til grunde. I det sociale udvalg får vi gang på gang brev fra en far eller en mor, der skildrer de frygtelige lidelser, de må igen-